

Čas křesel

V křesle sedávala Ovčí babička, slečna Marplová a v těch houpacích jižanské krásky z povídek F. S. Fitzgeralda. Sedával v něm i T. G. M., stejně jako můj děda, a všichni moc dobře věděli proč. Pořádné křeslo je totiž věc pohodlná, důstojná i noblesní, ale také velká a překážející, proto se mi do mého pokoje-pracovny k mé velké lítosti nevejde.

Vždycky jsme měli v obývacím pokoji sedačku do U, takže na křeslo už nezbývalo místo. Před pár lety, když už byly děti z domu, jsme se rozhodli, že nám stačí sedačka do L. K tomu si pořídíme křeslo, takové, které má ladné tvary, dřevěné područky a dá se v něm krásně pohupovat, prohlásila jsem. A protože Vašek křeslo ani moc kupovat nechtěl, rozhodla jsem, že bude moje.

Bohužel vzhledem k tomu, že v obýváku bývám málokdy a televizi (rozuměj především fotbal) tam nesleduji, moc si jsem si toho svého křesla neužila a asi ani už neužiju, protože ho nedávno „objevil“ Vašek a zabydlel se v něm. A tak už zase můžu o křesle jen snít. Třeba... třeba jednou nebudu mít v pokoji tolik stolů, a tak se v něm najde místo na pohodlné křeslo pod stojací lampou.

Představa posezení v křesle ve mně vyvolává pocity bezpečí, klidu, odpočinku, tepla a pohody. Vyvolává ve mně představu přátelského rozhovoru, dobré četby nebo pěkného filmu a zapáleného krbu. Ano, zřejmě venku prší, nebo jsou tam hromady sněhu, ale v křesle je pohodlně a teplo. Možná ani nečtu, jen sedím schoulená pod plédem a přemýšlím, i když to chvílemi může znít tak, jako bych spala.

Je to zvláštní, nikdy dřív mě to nenapadlo, jak moc mi posezení v křesle chybí. Možná mi ale spíš chybí ten čas, kterého mám čím dál méně, protože je čím dál víc věcí, které chci anebo které musím udělat, a přitom mi začíná všechno trvat déle. Možná je ta představa posezení v křesle jen fata morgana, možná je ve mně příliš neklidu na to, abych dokázala klidně spočinout.

Možná je to tak, že čas křesel přichází s večerem, přichází s podzimem, přichází s věkem. A někdy se to všechno smíchá dohromady.

Vlastně je to moc hezká představa, na kterou se dá těšit. Že přijde čas křesel... někdy.

Vyšlo na Zvířetníku 28. 2. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/kreslo-doma-cxe-/p_zviretnik.aspx?c=A170227_200850_p_zviretnik_kosa

{fshare}